

NUDA W SZKOLE – O TYM JAK STAJEMY SIĘ WROGAMI TEGO, CZEGO NIE ZNAMY

Współczesne trendy edukacyjne kładą duży nacisk na eliminowanie doświadczenia nudy. Najlepszym tego przykładem jest język publikacji edukacyjnych i wszechobecne dążenie do stosowania metod aktywizujących. Jednak określenie „nudne” w świecie wartości ucznia jest nadal tożsamy ze szkołą. Nuda stanowi uczniowski sposób porządkowania rzeczywistości i odbierania sensu aktywnościom uznawanym jako zbyt trudne lub wymagające zaangażowania.

Nuda rozumiana jest tu jako zaburzenie aktywności, na które składają się w równej mierze czynniki sytuacyjne oraz wewnętrzne. Wyróżnić można dwa rodzaje tego fenomenu: nudę długotrwałą i nudę krótkotrwałą, które stanowią całkowicie odmienne zjawiska. Nuda długotrwała opisywana jest w kategoriach postawy, krótkotrwała – zachowania. Nudę długotrwałą można nazwać nudą wewnętrzną, której geneza zależy w większym stopniu od uwarunkowań indywidualnych, związanych z dotychczasowymi doświadczeniami jednostki, niż od determinantów otoczenia. Kształtuje się ona w wyniku oceny obiektów – ludzi, grup społecznych, działań, zdarzeń oraz przedmiotów materialnych. Nuda długotrwanie utrzymująca się wpływa na decyzje, wybory, ocenę własnej sytuacji – może odgrywać znaczącą rolę w kształtowaniu przyszłego życia. Nuda krótkotrwała natomiast stanowi reakcję na warunki otoczenia, w którym człowiek aktualnie się znajduje. Jest reakcją na zespół bodźców zewnętrznych. Zakres, siła i charakter tej reakcji zależą oczywiście od uwarunkowań osobistych człowieka, w większym jednak stopniu – od charakteru oddziaływań, jakim został on poddany.

W wystąpieniu zanalizowane zostaną: język opisu nudy szkolnej, jej uwarunkowania sytuacyjne i indywidualne oraz typy nudy, których uczniowie doświadczają najczęściej.